

Tractatus.

Utia omne promissum cadit in
debitum expeditur de eo quod cir
ca artes obligatoria et eius
practica dicendum precocce
peram superest de secundo. pmissio: sed de
ipsis vocatis insolubilibus pauca scri
buntur ex quibus acuti nouit vbi perer
citant valeant huiusmodi insolubilia sol
uere. et imperitis insolubiliter pponere.
Itaque tria occurrunt pagenda. primum
est quid sit insolubile. aut que ppositio
tota dicatur insolubilis. Secundum est ex quibus
tanquam principijs consurgit quod ppositio
tota aliqua dicitur et sit insolubilis et de
causa huius passiois in aliquibus p
positioibus et non in alijs. Tertium est ad
ducere quodam exempla ea formado et soluere
quatenus sensibili experientia percipiatur
modum formadi similia et soluedi si ab
alijs fuerint opposita. Quam igitur ad
primum potest ppositio insolubilis tali cir
culo autem notificari. Propositio insolubi
lis est ppositio habens difficultates an
vera dici debeat aut falsa ppter secunda
significatioem reflexam sup significatioem
directam. In hac notificatioe ponitur
ppositio tanquam generis. deinde ponitur
illa clausula huius difficultates an vera
dici debeat an falsa tanquam differentia cor
respondens ppositioi et ea pre qua est in
solubilis. quod nisi difficultas foret discer
nendi veritatem aut falsitatem non meretur
dici insolubilis. Ultimo ponitur illa clau
sula ppter secundaria scatioem reflexam su
pra prima p quam differt propositio solu
bilis a ppositioibus exponibilibus. quod licet in
diget expone propositio eorum obscuritate: ta
men est alteri generis obscuritas propositio
nis exponibilis et insolubilis. Notanda sunt
scilicet diffinitio manifestari per exempla. ut
si sortes dicat hanc sola propositioem. sor
tes dicit falsum. hec propositio significat di
recte aliquod dictum sortis fore falsum. et quod di
cit illam mer propositioem solam. Hinc est quod

secundario reciprocatur a sua significatio
ne sup seipsum. et sciat se fore falsam ad quod
ita esse sequitur non ita esse. Sic ex hac dif
finitioe patet quodam dicitur propositioem insolu
bilium. nam quedam statim reflectit secunda
ria scatioem supra directam sicut patet in
exemplo prefato. Quedam autem mediate re
flectit secundaria scatioem supra directam
sive prima. ut si sortes dicat. plato dicit
verum et non dicat aliam. plato autem dicat hanc
sola sortes dicit falsum. Isto namque dato
patet propositioem sortis fieri falsam et
non propositioem veram. ppositioem ex cuius
scatioem quasi duplicatur scatioem pro
positioem quam profert sortes. nam si plato
nisi propositio sit vera que sciat sortis dicit fal
sum. propositio sortis interim seipsum. Cur
sus ex eadem diffinitioe inspecta potest ceda
ri quorundam famosorum. Suerfia. dicit et
Buridanus quod propositio insolubilis. vbi gra
sortes dicat falsum esto quod illa precise di
cat et nullam aliam sciat precise sortis di
cere falsum. et patet ita esse sicut ipsa sciat.
et non esse falsam. vult enim quod propositio non
dicatur vera vel falsa quod ita est sicut per ipsam
scatur scatioem totaliter non ita esse. Par
cilius autem oppositum sustinet dicit quod non
solum sciat sortis dicere falsum. sed etiam sciat
secundario quod falsum est sortis dicere falsum
ppter secundariam scatioem repugnanti
tem scatioem prime non directe et essentia
liter: sed per accidens ratioe circumstantie ca
sus: et sic non prope dicit scire quod ipse
sciat reflexe. Attendendum autem ad repugna
ntiam que oritur ex directa scatioem et circu
stantia casus: sic generatur ipsius scatio
et simpliciter non est ita sicut per eam scatur
hec autem ratio secundaria magis est con
sona philosopho. nam quarto metaphisice dif
finitur verum per ita esse. et falsum per ita non esse si
cut per propositioem scatur.

Iste est tractatus insolubilium qui est secunda co
positus a modernis. Et diuiditur in tres pres
cipuales. in quarum prima diffinitur ppositiones